

СНДЪГ

ВАЛИ

три романтични истории

ДЖОН ГРИЙН
МОРИЙН ДЖОНСЪН
ЛОРЪН МИРАКЪЛ

Превод от английски език
Силвия Желева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Let It Snow*

„The Jubilee Express“ copyright © Maureen Johnson, 2008

„A Cheertastic Christmas Miracle“ copyright © John Green, 2008

„The Patron Saint of Pigs“ copyright © Lauren Myracle, 2008

All rights reserved

Превод Силвия Желева

Редактор Ваня Петкова

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фрицьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2019

Втора допечатка

Общ тираж: 15 200 бр.

ISBN 978-954-27-1346-3

СЪДЪРЖАНИЕ

Историята на Джубили

МОРИЙН ДЖОНСЪН.....5

Мажоретно-фантастично коледно чудо

ДЖОН ГРИЙН.....113

Свещецът покровител на прасетата

ЛОРЪН МИРАКЪЛ.....201

Историята на Джубили

МОРИЙН ДЖОНСЪН

На Хашии, който въплъщава метода на обучение „спускай се много бързо по хълма и ако нещо се изпречи на пътя ти, заобиколи го“ – за това, че ме научи как да се справям със заснежени склонове.

И на всички, които се трудят ден след ден зад фасадата на огромни монолитни корпоративни сгради; на всеки, който трябва да казва „двойно кафе с мляко“ по три хиляди пъти на ден; на всяка човешка душа, на която някога се е налагало да се справя с повреден четец на кредитна карта в навалищата на почивните дни... това е за вас.

Първа глава

Беше нощта преди Коледа.

Е, за да бъдем по-точни, беше следобедът преди Коледа. Но преди да ви въведа в самото сърце на действието, нека изясним нещо. От опит знам, че ако това изскочи по-късно, ще отвлече вниманието ви до такава степен, че няма да можете да се концентрирате върху нищо друго, казано от мен.

Името ми е Джубили* Дугъл. Изчакайте за миг, докато то поспе в съзнанието ви.

Виждате ли, не е толкова лошо, когато го знаете още от самото начало. А сега си представете, че съм по средата на някоя дълга история (както и ще бъде) и го изтърся неочаквано. „Между другото, името ми е Джубили.“ Няма да знаете *какво* да направите в следващия момент.

Осъзнавам, че Джубили прилича малко на стриптийзърско име. Вероятно мислите, че съм подвластна на зова на пилона. Но не. Ако ме видите, бързо ще разберете, че не съм стриптийзърка (така мисля). Имам късо подстригана черна коса. През половината време нося очила, а през другата половина – лещи.

* Jubilee (англ.) – празненство, юбилей. – Б. пр.

На шестнайсет съм, нея в хор и участвам в олимпиади по математика. Изграя хокей на трева – спорт, на който липсва полъшващата се грация, така характерна за намазаните с бебешки лосион стриптийзърки. (Нямам проблем със стриптийзърките, в случай че някоя от тях чете това. Просто не съм такава. Основната ми грижа, що се отнася до стриптийза, е латексовото облекло. Мисля, че вероятно е вредно за кожата, защото не ѝ позволява да диша.)

Възражението ми е, че Джубили *не е име* – то е някакъв вид празненство. Никой не знае точно *какво*. Чували ли сте някога за човек, който дава празненство? И ако сте чували, ще отидете ли? Защото аз няма. Звучи така, сякаш ще трябва да вземеш назаем голям надуваем предмет, да развееш ярко знаме и да направиш сложен план как да се отървеш от отпагъците.

Като се замисля, все едно, че си на селска вечеринка с танци.

Името ми има много общо с тази история и както казах, беше следобедът преди Коледа. Беше един от онези дни, в които чувстваш, че животът... те *обича*. Последните изпити бяха приключили и ваканцията щеше да продължи до Нова година. Бях сама в нашата къща, която е спретната и уютна. Бях облечена за предстоящата нощ в нов тоалет, за който бях спестявала – черна пола, чорапогащи, лъскава блуза с пайети и новите ми черни ботуши. Пиех яйчен пунш, който сама бях приготвила. Всичките ми подаръци бяха опаковани и готови да бъдат раздадени. Всичко бе готово за голямото събитие: в шест часа трябваше да отида в къщата на Ноа – Ноа Прайс, моя приятел – за ежегодното празненство със студен бюфет в навечерието на Коледа.

Празненството със студения бюфет у семейство Прайс е много важно за нашата история. Там се срещнахме. Преди това Ноа Прайс беше само звезда на моя небосклон... постоян-

на, позната, ярка и високо над мен. Познавах Ноа от четвърти клас, но така, както познавах и хората от телевизията. Знаех името му. Гледах предаването. Разбира се, Ноа беше от по-близкото ми обкръжение... но когато е реално, когато става дума за живота ти... въпросният човек може да бъде дори по-чужд и много по-недостъпен от истинска знаменитост. Близостта не води до *близки* отношения.

Винаги съм го харесвала, но всъщност никога не ми беше хрумвало да го *харесвам*. Никога не съм мислела, че е разумно да искам това. Той бе с година по-голям от мен, с около тридесет сантиметра по-висок, широкоплещест, със светли очи и въздълга коса. Ноа бе всичко, за което едно момиче мечтае – атлет, отличник, важна клечка в училищния ученически съвет, от онези хора, за които мислиш, че трябва да излизат с модели, шпиони или пък с хора, на които са кръстени лаборатории.

И така, когато миналата година в навечерието на Коледа Ноа ме покани на празненството със студения бюфет, бях завладяна от вълнение и смущение. Не можех да вървя в права линия цели три дни, след като получих поканата. Беше толкова зле, че трябваше *съзнателно да се упражнявам* да вървя в стаята си, преди да отида в дома му. Нямах представа дали ме е поканил, защото ме харесва, защото майка му го е накарала (родителите ни се познават), или защото е изгубил облог. Всичките ми приятели бяха развълнувани като мен, но като че ли знаеха повече от мен. Уверяваха ме, че ме гледал по време на математическите олимпиади, смеех се на опитите ми да се шегувам с тригонометрията, споменаваха ме в разговори.

Всичко това бе такава *лудост*... толкова странно, колкото и да открия, че някой е написал книга за живота ми или нещо подобно.

Отидох, но прекарах по-голямата част от нощта безопас-

но подпряна в ъгъла, отдавайки се на разговори със сестра му, която (макар че я обичам) не е особено умна. След като си кажете всичко за любимите си марки анораци, разговорът някак замира. Но тя може да продължава да говори още и още, като шампион е. Елиз има някои Мисли по Темата.

Най-после успях да се откъсна от нея, точно когато майката на Ноа поставяше друга чиния, така че можех да използвам това като добро извинение. Нямах представа какво има в нея, но се оказа маринована риба. Канех се да отстъпя назад, но майка му каза:

– Трябва да опиташ едно парченце.

И тъй като малко си падам човек без собствено мнение, аз се подчиних. Този път обаче имаше резултат, защото тогава забелязах, че Ноа ме гледа.

– Толкова се радвам, че си взе – каза той.

Попитах го защо, тъй като наистина подозирах, че става дума за облог. („Добре, ще я поканя, но вие, момчета, трябва да ми дадете двайсет долара, ако успея да я накарам да хапне маринована риба.“)

А той каза:

– Защото аз ям от нея.

Продължавах да стоя там с пленително изражение, изразяващо, както предполагам, пълна глупост, така че той добави:

– И не мога да те целуна, ако не хапнеш и ти.

Което е едновременно грубо и вълнуващо романтично. Винаги можеше просто да се качи горе и да измие зъбите си, но остана и се въртеше около рибата заради мен. Прокраднахме се в гаража, където се целувахме под рафта с инструментите. Това бе началото на всичко.

И така, навечерието на Коледа, за което се каня да ви разкажа, не беше кое да е коледно навечерие: то беше нашата *годиши-*

нина. Беше почти невъзможно да повярвам, че е минала година. Всичко бе станало толкова бързо...

Виждате ли, Ноа винаги е много зает. Когато се е появил на този свят, мъничък, сгърчен и розов, вероятно на крачето му е трябвало да бъде поставен номер и да бъде изписан възможно най-бързо, за да отиде навреме на среща. Като ученик от горните класове, член на футболния отбор и президент на ученическия съвет, свободното му време бе сведено почти до нула. Мисля, че за годината, в която излизаме заедно, имахме около гузина истински срещи, само двамата с него някъде сами. Около веднъж месечно. Но се появявахме на много обществени места. Ноа и Джубили на продажбата на сладки, организирана от ученическия съвет! Ноа и Джубили на предметната лотария, организирана от отбора по футбол! Ноа и Джубили на кампанията за събиране на храна, в учителската стая, на организационната среща по случай бала...

Ноа осъзнаваше това. И макар че събитието тази вечер бе семейно и щяха да присъстват много хора, той ми обеща, че ще има време и само за нас двамата. Беше се погрижил предварително. Обеща, че ако останем на празненството два часа, ще избягаме в задната стая, ще разменим подаръците си и ще гледаме заедно „Как Гринч открадна Коледа“. Че ще ме закара до дома ми и ще отбием за малко...

После, разбира се, родителите ми бяха арестувани и всичко това отиде по дяволите.

Знаете ли селото Флоби Санта? То е такава голяма част от живота ми, та предполагам, че всички са наясно какво е, обаче напоследък ми казаха, че правя твърде много предположе-

ния, затова ще обясня.

Селото Флоби Санта е комплект от сглобяеми керамични части, които можете да подредите така, че да образуват град. Родителите ми ги събират още от раждането ми. Гледам надолу към тези миниатюрни навирани улици още откакто пораснах достатъчно, за да стоя на краката си. Имаме всичко – моста от захарни пръчици, езерото Сноубигон, магазина за желеирани бонбони, пекарницата за сладкиши с мед и джинджифил, алеята Кръгъл захарен бонбон. Селото не е малко. Родителите ми купиха специална маса за него и тя стои в средата на дневната ни от Деня на благодарността до Нова година. Необходими са седем разклонителя, за да работи всичко в него. Успях да ги накарам да го спират през нощта с оглед на намаляването на вредите върху околната среда, но трябваше да се преборя за това.

Кръстена съм на сграда номер четири в селото Флоби Санта, залата за празненства. Тя е най-голямата в колекцията. Главната сграда, в която подаръците се правят и опаковат. Има цветни лампи, работещ конвейер, за който са закрепени подаръци, както и малки елфи, които се обръщат, все едно че ги товарят и разтоварват. За ръцете на всеки елф е залепен подарък – затова наистина изглеждат като група измъчени същества, обречени да вземат и оставят един и същ подарък отново и отново чак до свършека на времето или докато моторът се повреди. Помня, обърнах внимание на мама върху това, когато бях малка; а тя отвърна, че не схващам същността. Може би бе така. Очевидно гледахме на нещата от различен ъгъл, като се има предвид, че според нея тези малки сгради бяха достатъчно важни, за да кръсти на тях единственото си дете.

Хората, които събират селото Флоби, имат склонност да бъдат малко обсебени от него. Провеждат се конгреси, има

около гузина сериозни уебсайта и четири списания. Някои от тях се опитват да извлекат полза, като казват, че частите за селото Флоби са инвестиция. И наистина – те струват много пари. Особено номерираните. Могат да се купят единствено в салоните на „Флоби“ в навечерието на Коледа. Ние живеем в Ричмънд, Вирджиния, който е само на седемдесет и два километра – така че всяка година в нощта на двайсет и трети родителите ми потеглят с кола, пълна с одеяла, столове и провизи, редят се на опашка и чакат цяла нощ.

Някога селото Флоби имаше сто номерирани части, но миналата година ги намалиха до десет. И тогава нещата се влошиха. Сто части не бяха достатъчни, така че, когато броят им бе сведен до една десета от това, ноктите се показаха и перушината се разхвърча. Имаше неприятности миналата година, когато хората се опитаха да запазят реда си на опашката – неприятности, които бързо прераснаха в нанасяне на удари с навити на руло каталози „Флоби“, хвърляне на кутии от бисквити, стъпкване на градински столове и изливане на хладко какао върху глави, покрити с шапки на Дядо Коледа. Битката бе достатъчно ожесточена и смешна, за да се превърне в местна новина. От Флоби обявиха, че „вземат мерки“ това да не се случи отново, но аз така и не повярвах. Подобен род реклама не може да се купи.

Но не мислех за това, когато родителите ми потеглиха, за да се наредят на опашка за част номер шейсет и осем, хотела на елфите. И все още не мислех за това, докато пиех яйчения си пунш и убиха времето до отиването ми в дома на Ноа. Забелязах, че родителите ми закъсняват. Обикновено се връщаха от „Флоби“ по обяд в деня преди Коледа, а ето че бе почти четири часа. Захванах се за някои от обичайните си задължения, свързани с празника, за да съм заета с нещо. Не можех да

се обадя на Ноа... Знаех, че се приготвя за празненството със студения бюфет. Затова добавих още панделки и имел към погаръците му. Включих всички разклонители, които охраняваха селото Флоби Санта, и всичките роби-елфи заработиха. Пуснах коледни песни. Тъкмо се канех да изляза навън, за да включа всички лампи отпред, когато видях Сам да върви към къщата с походката си на шурмовак.

Сам е нашият адвокат – и когато казвам „нашият адвокат“, имам предвид „нашият съсед, който по случайност е изключително влиятелен адвокат във Вашингтон, окръг Колумбия“. Сам е точно човекът, когото бихте искали да вземете на работа в огромна корпорация или да го наемете да ви представлява, когато ви съдят за милиарди долари. Той обаче не си пада много по приятелските жестове и презръдките. Щях да го поканя вътре, за да опита от възхитителния ми яйчен пуши, но той отсече:

– Имам лоши новини – каза и ме въведе в собствената ми къща. – В салона на „Флоби“ е станал нов инцидент. Вътре! Хайде!

Помислих, че ще ме уведоми за смъртта на родителите ми. На тази мисъл ме наведе тонът му. Представих си как хотелите на елфите изхвърчават от конвейера на огромни купчини и повалят всички наоколо. Бях виждала снимки на хотела на елфите – кулите му имаха остри върхове от захарни пръчици, които лесно биха могли да пронизат някого. А ако някой въобще щеше да бъде убит от хотел на елфите, то това щяха да бъдат родителите ми.

– Арестувани са – каза той. – В затвора са.

– Кой е в затвора? – попитах, защото не схващам много бързо и защото ми беше много по-лесно да си представя родителите си повалени от хотел на елфите, отколкото отведени

и оковани в белезници.

Сам само ме погледна и ме остави да проумея казаното от него.

– Имало е нови неприятности при изнасянето на частите тази сутрин – обясни той след паузата в разговора. – Спор за местата на опашката. Родителите ти не участвали в него, но не се разпръснали, когато полицията наредила. И били отведени заедно с другите. Арестувани са пет души. Предават го по всички новини.

Усетих как краката ми се подкосяват и седнах на дивана.

– Защо не са ми се обадили? – попитах.

– Едно телефонно обаждане – отвърна той. – Обадох се на мен, защото са помислили, че ще мога да ги освободя. Но аз не мога.

– Какво искаш да кажеш с това, че не можеш?

Идеята, че Сам не може да измъкне родителите ми от областния пангиз, беше смешна. Беше като да чуеш пилот да казва по радиото в самолета: „Здравейте, всички. Току-що си спомних, че не умея да приземявам добре. Затова просто ще летим, докато на някого не му хрумне по-добра идея“.

– Направих каквото можах – продължи Сам, – но съдията не отстъпва. Тези неприятности в салона на „Флоби“ са му дошли до гуша, затова е решил да даде пример. Родителите ти ми казаха да те заведа на гарата. Имам само час, защото после в пет трябва да се върна за горещите сладки и песните. За колко време можеш да стегнеш багажа си?

Това бе изречено със същия дрезгав глас, с който Сам вероятно питаше хората на свидетелската скамейка защо са ги видели да бягат от местопрестъплението, покрити с кръв. Не изглеждаше щастлив, че му е дадена такава задача в навечерието на

МОРИЙН ДЖОНСЪН

Коледа. Все пак нещо в стила на Опра* можеше да помогне.

– Да опаковам? Гарата? Какво?

– Ще отидеш при баба си и дядо си във Флорида – каза той. – Не можах да запазя място в самолет – полетите в цялата страна са отменени заради бурята.

– Каква буря?

– Джубили – каза Сам много бавно, заключил, че съм най-неосведоменият човек на планетата, – ще ни връхлети най-силната буря от петдесет години насам!

Мозъкът ми не работеше както трябва, нищо от казаното не стигаше до него.

– Не мога да тръгна – отвърнах. – Трябва да се видя с Ноа довечера. Ами Колегата?

Сам сви рамене така, сякаш искаше да каже, че Коледа е извън неговия контрол и съдебната система не може да направи нищо по въпроса.

– Но... защо просто не остана тук? Това е лудост!

– Родителите ти не искат да прекараш сама двата дни по празниците.

– И не мога да отида в дома на Ноа! *Трябва* да отида.

– Чуй – каза той, – всичко е уредено. В момента не можем да се свържем с родителите ти. Срещу тях завеждат дело. Купих ти билет и нямам много време. Ще опаковаш нещата си сега, Джубили.

Обърнах се и погледнах проблясващото село Флоби. Видях сенките на обречените елфи, работещи в залата за празненствата, топлия златист блясък на сладкарницата на мисис Мъгин, бавно, но весело обикалящото по релсите влакче на елфите.

Единственото, което се сетих да попитам, беше:

– Но... ами селото?

* Опра Уинфри. – Б.р.

Втора глава

До онзи ден не бях пътувала с влак. Беше по-висок, отколкото си представях, имаше вагони с прозорци на „втория етаж“, за които предполагах, че са спалните. Осветлението беше слабо и повечето от наблъсканите вътре пътници приличаха на болни от кататония. Очаквах влакът да започне да бълва пара, да запуфти и да потегли като стрела, защото бях гледала много анимационни филми в неоползотвореното си детство, в които влаковете потегляха точно така. А този влак се плъзна безразлично, сякаш се бе отегчил да стои на едно място.

Естествено, обадих се на Ноа в мига, в който потеглихме. Това бе леко нарушение на уговорката ни да не си звъним, нещо като „ще бъда зает докъм шест и половина и ще се видим на празненството“, но обстоятелствата никога не са били по-разбираеми. Той отговори, а като шумов фон около него се долавяше весела врява. Чувах коледни песни и тракане на чинии, които бяха в депресиращ контраст със затвореното пространство и шума от движението на влака.

– Лу! – каза той. – Моментът не е особено подходящ. Ще се видим ли след час?

Изсумтя леко. Сякаш вдигаше нещо тежко, вероятно едно от необикновено огромните парчета шунка, до които майка му винаги успяваше да се докопа за празненството със студения бюфет. Предполагам, че ги взема от някаква експериментална ферма, в която прасетата се отглеждат с помощта на лазери и суперлекарства, докато не достигнат дължина от девет метра.

– Хм... в това е работата – казах. – Няма да гойда.

– Какво искаш да кажеш с това, че няма да гойдеш? Какво е станало?

Обясних му възможно най-добре ситуацията с арестуването на родителите ми, пътуването ми с влака, както и това, че животът не върви според плана. Опитвах се да говоря весело, най-вече за да не заплача в тъмния влак с вцепенените пътници.

Ново изсумтяване. Като че ли носеше нещо из стаята.

– Всичко ще бъде наред – каза след малко. – Сам ще се погрижи, нали?

– Е, ако имаш предвид, че няма да ги измъкне от затвора, тогава – да. Дори не изглежда разтревожен.

– Вероятно е някой малък областен затвор – отговори той. – Няма да бъде зле. А щом Сам не е разтревожен, всичко ще бъде наред. Съжалявам за случилото се, но ще се видим след ден-два.

– Да, но е Коледа – казах със задавен глас и преглътнах сълза. Той ми даде известно време.

– Знам, че ти е тежко, Лу – каза след кратка пауза, – но всичко ще бъде наред. Ще бъде. Това е просто едно от онези неща.

Знаех, че се опитва да ме успокои и утеша, но все пак... Едно от онези неща? Това не бе *едно от онези неща*. Едно от онези неща е когато колата ти се счупи, хванеш стомашен вирус или повредените ти празнични лампички изпуснат искра и изгорят

до основи живия ти плет. Казах му го и той въздъхна, осъзнал, че съм права. После отново изсумтя.

– Какво има? – попитах аз, подсмърчайки.

– Държа огромно парче шунка – отговори той. – Ще се наложи да затворя след минутка. Виж, ще направим още една Коледа, като се върнеш. Обещавам. Ще намерим време. Не се тревожи. Обади ми се, когато стигнеш, става ли?

Обещах, той затвори и изчезна някъде заедно с парчето шунка. А аз втрещено се взрях в замлъкналия телефон.

Понякога, тъкмо защото излизах с Ноа, съчувствах на онези, които са женени за политици. Те имат свой собствен живот, но защото обичат човека, с когото са, се оказват в центъра на неумолима сила – и съвсем скоро махат с ръка и се усмихват безучастно пред камерите, над главите им се носят балони, а членовете на екипа едва не ги събарят, за да стигнат до Изключително Важния Друг, който е Съвършен.

Знам, че никой не е съвършен, че зад всяка фасада на съвършенство се крие мъчителна смесица от увъртане и тайни съжаления... но дори като се вземеше предвид това, Ноа бе съвършен. Никога не бях чула някой да каже лоша дума за него. Общественото му положение бе така неоспоримо като гравитацията. Превръщайки ме в своя приятелка, той показва вярата си в мен и аз разбирах убеждението му. Стоях по-изправена. Чувствах се по-уверена, по-вярна на принципите си, по-позитивна и по-важна. На него му харесваше да го виждат с мен; следователно и на мен ми харесваше да ме виждат с него, ако в това въобще има някакъв смисъл.

И така, да, прекалената му отгаденост беше досадна понякога. Но аз проявявах разбиране. Когато например трябва да занесеш огромно парче шунка на майка си, защото в къщата ти за празненството със студения бюфет ще дойдат шейсет

души. Това просто трябва да бъде свършено. Лошото трябва да се приема заедно с доброто. Извадих айпода си и използвах остатъка от батерията, за да разгледам някои негови снимки. След това батерията свърши.

Чувствах се така самотна в онзи влак... странно, неестествено чувство на самота, което ме разяждаше. Чувството се простираше отвъд страха и някъде вляво от тъгата. Усецах се уморена, но умората не бе онази, която си отива със съня. Беше тъмно и мрачно, но не ми се струваше, че ще стане по-добре, ако включат осветлението. Ако не нещо друго, поне щях да мога да огледам по-ясно неприятната ситуация, в която се намирах.

Замислих се дали да не се обадя на баба и дядо. Те вече знаеха за пристигането ми. Сам ми бе казал, че ги е известил. Щяха да са щастливи да разговарят с мен, но не бях в състояние да им звънна. Баба и дядо са страхотни, но лесно се разстройват. Например, ако в хранителния магазин се изчерпеха замразената пица или супа от рекламната им брошура, и те отидеха там специално за това, щяха да стоят и да обмислят следващия си ход в продължение на половин час. Ако им се обадох, всеки аспект на гостуването ми щеше да бъде обсъден до най-малката подробност. От какво одяело щях да имам нужда? Дали все още ям крекери? Дали дядо да купи повече шампоан? Всичко това бе много мило, но в момента нямаше да мога да го понеса.

Харесва ми да мисля, че съм човек, който лесно разрешава проблемите. Щях да отвлека вниманието си от завладялата ме паника. Зарових ръце в чантата си, за да видя какво бях успяла да взема в бързината. Открих, че за съжаление, съм неподготвена за пътуването. Бях грабнала най-необходимите неща – белъо, гънки, два пуловера, няколко тениски, очилата си. Батериите на айпода ми бяха изтощени. Имах само една книга.

И тя беше „Абатството Нортангър“, част от задължителната литература за зимната ваканция. Беше добра, но не точно онова, което ти се иска, когато усещаш прокрадващата се ръка на съдбата.

И така, в продължение на около два часа просто гледах през прозореца към залеза, видях как бонбоненорозовото небе стана сребристо и завяля първият сняг. Знаех, че е красиво, но да знаеш, че нещо е красиво, и това да те интересува, са две различни неща, а аз не давах и пет пари. Снегът започна да пада по-бързо и на по-големи парцали, закри изцяло гледката и накрая не остана нищо освен белотата. Снегът се сипеше едновременно от всички посоки, надигаше се дори откъм земята. Докато гледах, ми се зави свят и дори леко ми прилоша.

По пътеката в коридора вървяха хора, понесли кутии с храна – пържени картофи, газирана вода и завити в хартия сандвичи. Беше очевидно, че някъде във влака се продава храна. Докато бяхме на гарата, Сам бе пъхнал петдесет долара в ръката ми, но баба и дядо щяха да ги вземат всичките, щом отново задишаха свободно. Нямаше какво друго да правя, така че станах и тръгнах към вагона със закуските, където веднага ми казаха, че не е останало нищо, освен няколко приготвени на микровълнова пици, две кифли, няколко захарни пръчици, пакетче ядки и няколко плода, които никак не изглеждаха добре. Искях да ги похваля за това, че са така добре подготвени за тълпите, пътуващи по празниците, но момчето, което продаваше закуските, изглеждаше наистина капнало от умора. Нямаше нужда от сарказма ми. Купих пица, две захарни пръчици, две кифли, ядките и горещ шоколад. Видя ми се разумно да се запаса за останалата част от пътуването, щом нещата се развиваха толкова бързо. Оставих петдоларова банкнота в чашата му, то кимна и ми благодари.

Заех едно от свободните места до масите, закрепени за стената. Влакът се тресеше силно, макар че намали скорост. Вятърът ни блъскаше от всички страни. Оставих лицата не-докосната и изгорих устните си с горещия шоколад. Все пак това беше максималното усилие, което можех да положа.

– Имаш ли нещо против да седна тук? – запита едиглас.

Вдигнах очи и открих, че над мен се извисява изключително красиво момче. Погледнах го отново... и после отново, но всъщност не давах и пукната пара. Обаче той ми направи по-голямо впечатление от снега. Косата му бе черна като моята, но беше по-дълга. Моята е с дължина малко под брадичката. Неговата бе прибрана в конска опашка. С високите си скули приличаше на индианец. Тънкото гърново яке, което носеше, не беше достатъчна защита срещу лошото време. Имаше нещо в очите му, което предизвикваше съчувствие – изглеждаше измъчен и като че ли му беше трудно да ги държи отворени. Тъкмо си беше взел чашка кафе, която стискаше внимателно.

– Нямам – отвърнах.

Настани се, като държеше главата си наведена, но аз забелязах, че хвърляше погледи към храната в кутията. Нещо ми подсказа, че е много по-гладен от мен.

– Вземи си – казах. – Успях да купя някои неща, преди всичко да свърши. И дори не съм толкова гладна. Въобще не докоснах лицата.

Усетих съпротивление, но побутнах храната към него.

– Осъзнавам, че прилича на подметка – добавих. – Но само това имаше. Наистина. Вземи си.

Той се усмихна леко.

– Аз съм Джеб – каза.

– А аз съм Джули – отговорих. Не бях в настроение да премина през: „Джубили? Името ти е Джубили? Кажу ми, какво

използваш обикновено – бебешки лосион или някакъв вид масло? И някой избърсва ли пилона след всяка употреба?“. Обясних ви всичко в началото. Повечето хора ме наричат Джули. А Ноа ме нарича Ли.

– Закъде пътуваш? – попита той.

Не разполагах с измислена история за родителите си, нито пък за причината, поради която бях във влака. А истината щеше да гоjde малко повече на непознат.

– Отивам да видя баба и дядо – казах. – Нещо като промяна в плана в последната минута.

– Къде живеят те? – попита той, загледан във вихреция се сняг, сипещ се по прозорците на влака. Беше невъзможно да се каже къде свършва небето и къде започва земята. Снежният облак се бе спуснал над нас.

– Във Флорида – отвърнах.

– Дълъг път. Аз съм за Грейстаун, следващата спирка.

Кимнах. Бях чувала за Грейстаун, но нямах представа къде е. Някъде по тази дълга и заснежена пътека между мен и никъде. Отново му предложих кутията с храна, но той поклати глава.

– Всичко е наред – каза. – Но благодаря за пицата. Умирах от глад. Уцелили сме лош ден за пътуване. Но предполагам, че сме нямали голям избор. Понякога просто се налага да вършиш неща, за които не си сигурен...

– При кого отиваш? – попитах.

Той сведе поглед и нави картонената подложка на пицата.

– При приятелката ми. Е, може и така да се каже. Опитвах се да ѝ се обадя, но нямам обхват.

– Аз имам – казах и извадих телефона си. – Вземи моя. Няма да мога да използвам минутите си този месец.

Джеб пое телефона с широка усмивка. Стана и аз забелязах колко висок и широкоплещест бе. Ако не бях така истински

предана на Ноа, щях да бъда силно поразена. Той прекоси няколкото метра и застана в другия край на вагона. Загледах го как набира номера, но после той затвори телефона, без дори да каже нещо.

– Не можах да се свържа с нея – отвърна, седна отново и ми върна телефона.

– И така – започнах аз с усмивка. – Може да се каже, че ти е приятелка? Все още ли не си сигурен дали излизате, или не?

Помнех добре първите си срещи с Ноа, когато не бях сигурна дали съм негова приятелка. И бях така възхитително нервна през цялото време.

– Тя ме измами – каза той простиичко.

О, бях сгрешила. Сериозно. Заболя ме за него, болката бе свита в средата на гърдите ми. Наистина.

– Вината не е нейна – отговори той след малко. – Поне не изцяло. Аз...

Така и не разбрах какво бе станало, защото вратата на вагона се отвори и се чу остър и стържещ звук, който приличаше на звуците, издавани от Бийкър – ужасния, мазен папагал, който ни беше любимец в четвърти клас. Джереми Рич го беше научил да крещи гумата „задник“. Бийкър обожаваше да пищи пронизително и да вика „задник“, справяше се наистина добре. Чуваше се в целия коридор и чак в момичешката тоалетна. Накрая преместиха Бийкър в учителската стая, където, предполагам, му е било разрешено да разперва мазните си криле и да крещи „задник“ колкото му се ще.

Но това не беше крещящият „задник“ Бийкър. Бяха четиринайсет момичета в еднакви и прилепнали по тялото аңузи, а на дупетата на всички пишеше: МАЖОРЕТКИТЕ ОТ РИДЖ. (Форма на крещенето „задник“, предполагам.) На гърба на всяка беше изписано името ѝ. Скупчиха се около бара със закуските

и завикаха с пълно гърло. Истински се надявах и се молах да не изричат „О, боже!“ всички едновременно, но молитвите ми не бяха чути, може би защото Бог беше зает да слуша тях.

– Няма протеини, от които да не се напълнява – долових да казва една от тях.

– *Казах* ти, Магисън. Трябваше да вземеш сандвича с маруля, докато имаше възможност.

– Мислех, че имат поне *пилешки гърди!*

За мое нестихващо удивление, забелязах, че двете момичета, които водеха този разговор, се казват Магисън. И по-лошо – три от другите се казваха Амбър. Чувствах се така, сякаш бях хваната в капана на объркал се социален експеримент – или може би на такъв, включващ репликанти.

Няколко момичета от групата се нахвърлиха върху нас. Искам да кажа, обърнаха се към нас. Обърнаха се към мен и Джеб. Е... всъщност само към Джеб.

– О, мили боже! – възкликна едно от момичетата на име Амбър. – Не е ли това най-лошото пътуване на света? Видяхте ли снега?

Умна беше тази Амбър. Какво ли щеше да бъде следващото, което щеше да забележи? Влака? Луната? Ексцентричните приумици на човешкото съществуване? Собствената си глава?

Не казах нищо от това на глас, защото причинена от мажоретка смърт не е точно начинът, по който искам да си отида. А и Амбър не се обръщаше към мен. Амбър дори нямаше представа, че съм там. Погледът ѝ бе прикован в Джеб. Човек почти можеше да види как автоматизираната сърцевина на роговиците ѝ извършва всичките настройки по фокусирането и той целият попада в мерника ѝ.

– Да, доста лошо – съгласи се той учтиво.

– Отиваме във Флорида?

Каза го ей така, като въпрос.

– Там трябва да е по-приятно – отвърна той.

– Да. *Ако* успеем да стигнем. Всички ние отиваме на регионалното първенство? Кое то е неприятно по празниците? Но всички сме празнували Коледа по-рано? Празнували сме вчера?

Товага забелязах, че всичките им неща като че ли бяха нови. Лъскави телефони, биещи на очи гривни и колиета, с които си играеха, току-що направен маникюр, айподи, каквито не бях виждала дотогава.

Амбър номер едно седна до нас, като внимателно беше наклонила под тъгъл долените си колене. Наперена поза на момиче, свикнало да бъде най-очарователното наоколо.

– Това е Джули – каза Джеб, любезно представяйки ме на новата ни приятелка. Амбър ми каза, че името ѝ е Амбър, а после изреди поред всички Амбър и Магисън. Имаше и други имена, но за мен те всички се казваха Амбър и Магисън. Изглеждаше ми безопасно да мисля за това по този начин. Поне имах възможност да не сгреша.

Амбър заговори, започна да ни разказва за състезанието. Удивително – тя *едновременно* ме включваше и изключваше от разговора. Освен това мислено ми изпращаше съобщение – дълбоко подсъзнателно, – че иска да стана и да отстъпя мястото си на племето ѝ. Те и беззруго изпълваха всяко свободно пространство във вагона. Една част от тях разговаряха по телефона, а другата половина стопяваше запасите от вода, кафе и диетична кола.

Реших, че не от това имах нужда, за да бъде животът ми пълен.

– Ще се върна на мястото си – казах.

Точно когато се изправих обаче, влакът намали драстично

скорост и ни запрата всички напред, а студените и топлите напитки се разплискаха. Колелата протестно заскърцаха, докато се влачеха около минута по релсите, а после спряхме рязко. Чух как багажът из целия влак пада тежко на пода, а после и хората се строполеха на местата, на които стояха. Хората като мен. Приземих се върху едно от момичетата на име Мадисън и ударих брадичката и бузата си в нещо. Не съм сигурна какво беше, защото в същия момент лампите изгаснаха и вкупом се извисиха тревожни гласове. Нечии ръце ми помогнаха да се изправя и нямаше нужда да виждам, за да разбера, че това бе Джеб.

– Добре ли си? – попита той.

– Да. Мисля.

Лампите проблеснаха, после светнаха една по една. Няколко момичета на име Амбър се държаха здраво за бара със закуските, сякаш животът им зависеше от това. Подът бе покрит с храна. Джеб се наведе и вдигна онова, което някога беше телефонът му, а сега представляваше само отделни парчета. Взе го в шепата си така, сякаш бе малко птиче.

Високотоговорителят изпука, а гласът, който заговори от него, звучеше искрено разтърсен – не беше хладният високомерен тон, с който обявяваха спирките по пътя.

– Дами и господа – каза той, – моля, останете спокойни. В купето ви ще дойде кондуктор, за да види дали има пострадали.

Притиснах лице до студения прозорец, за да проверя какво става. Бяхме спрели до широко шосе с много платна, вероятно междуцатско. От другата страна на пътя, високо над него, имаше проблясващ жълт знак. Беше трудно да се види през падащия сняг, но разпознах цвета и формата. Беше логото на „Гофретената къща“. Съвсем близо до влака един от кондукторите се препъваше в снега и надничаше под вагона с помощта

на електрическо фенерче.

Вратата на вагона бе отворена от кондукторка, която започна да оглежда всички. Шанката ѝ липсваше.

– Какво става? – попитах, когато ни приближи. – Изглежда, сме заседнали.

Тя се наведе и се вгледа през прозореца, после подсвирна тихо.

– Никъде няма да отидем, скъпа – каза тихо. – В покрайнините на Грейстаун сме. Оттук релсите се спускат надолу и са напълно покрити със сняг. Може би до сутринта ще изпратят аварийни превозни средства, които да ни вземат. Обаче не знам със сигурност. Не бих заложила на това. Както и да е, ранена ли си?

– Добре съм – уверих я.

Амбър номер едно държеше китката си.

– Амбър! – извика друга Амбър. – Какво стана?

– Изкълчих я – простена Амбър номер едно. – Лошо.

– Но това е поддържащата ти китка за подхвърлянето!

Шест мажоретки показаха (но не мислено), че искат да се отместят от пътя им, за да стигнат до пострадалата и да я сложат да седне. Джеб бе хванат в капана на тълпата. Светлината на лампите отслабна, радиаторите изпукаха силно, а високотоговорителят отново се включи.

– Дами и господа – каза гласът, – ще намалим силата на захранването, за да пестим енергия. Ако имате одеяла или пуловери, може би в този момент ще пожелаете да ги използвате. Ако някой от вас се нуждае от допълнителна топлина, ще се опитаме да помогнем по какъвто начин можем. Молим ви, ако имате допълнителни грехи, да ги разделите с другите.

Погледнах отново жълтия знак, а после групата мажоретки. Имах две възможности – можех да остана в студения, тъмен, заседнал влак или да *направя* нещо. Можех да поема кон-

трола над този ден, който ми се бе изплъзнал прекалено много пъти. Нямаше да е трудно да прекося шосето и да отида до „Гофретената къща“. Там вероятно бе топло, а храната бе в изобилие. Струваше си да опитам, а и чувствах, че Ноа ще одобри плана ми. За действие. Пробих си спокойно път през тъпната момичета на име Амбър, за да стигна до Джеб.

– Има „Гофретената къща“ от другата страна на шосето – казах му. – Ще отида да видя дали е отворено.

– „Гофретената къща“? – отговори Джеб. – Трябва да сме съвсем близо до града, до шосе I – 40.

– Това е лудост – каза Амбър номер едно. – А ако влакът потегли?

– Няма – отвърнах аз. – Кондукторката току-що ми каза. Ще стоим тук цяла нощ. А там вероятно има топлина, храна и пространство, в което да се движим. Какво друго можем да направим?

– Ще можем да упражняваме обиколките си за повдигане на духа – осмели се да каже едва чуто едно от момичетата на име Магисън.

– Сама ли ще отидеш? – попита Джеб. Виждах, че иска да гоjde, но Амбър се бе облегла на него така, сякаш животът ѝ зависеше от това.

– Ще се оправя – казах. – От другата страна на пътя е. Дай ми телефонния си номер и...

Той вдигна счупения телефон като неопровержимо напомняне. Кимнах и взех раницата си.

– Няма да се бавя – казах. – Трябва да се върна, нали? Къде другаде ще отида?